# DOMSTOLENS DOM
20. oktober 1993 *

I sag C-297/92,

angående en anmodning, som Corte Suprema di Cassazione (Italien) i medfør af EØF-traktatens artikel 177 har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag,

**Instituto Nazionale della Previdenza Sociale (INPS)**

mod

**Corradina Baglieri,**

at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af artikel 9, stk. 2, i Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 af 14. juni 1971 om anvendelse af de sociale sikkerhedsordninger på arbejdstagere, selvstændige erhvervsdrivende og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet, som affattet ved Rådets forordning (EØF) nr. 2001/83 af 2. juni 1983 (EFT L 230, s. 6),

har

## DOMSTOLEN

sammensat af præsidenten, O. Due, afdelingsformændene G.F. Mancini, J.C. Moitinho de Almeida og D.A.O. Edward samt dommerne R. Joliet, F.A. Schockweiler, F. Grévisse, M. Zuleeg og J.L. Murray,

generaladvokat: F.G. Jacobs
justitssekretær: J.-G. Giraud,

efter at der er indgivet skriftlige indlæg af:

* Processprog: italiensk.

— appellanten i hovedsagen ved advokat Carlo De Angelis, Rom

— Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved juridisk konsulent Dimitrios Gouloussis og Antonio Aresu, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtigede,

på grundlag af den refererende dommers rapport,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 9. juni 1993,

afsagt følgende

## Dom

1 Ved kendelse af 12. juli 1991 indgået til Domstolen den 6. juli 1992 har Corte Suprema di Cassazione i medfør af EØF-traktatens artikel 177 forelagt et præjudicielt spørgsmål vedrørende fortolkningen af artikel 9, stk. 2, i Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 af 14. juni 1971 om anvendelse af de sociale sikkerhedsordninger på arbejdstagere, selvstændige erhvervsdrivende og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet, som affattet ved Rådets forordning (EØF) nr. 2001/83 af 2. juni 1983 (EFT L 230, s. 6).

2 Dette spørgsmål er blevet rejst under en tvist mellem Corradina Baglieri og Istituto Nazionale della Previdenza Sociale (herefter benævnt »INPS«).

3 C. Baglieri, der er italiensk statsborger, arbejdede i Forbundsrepublikken Tyskland fra den 23. august 1965 til den 4. april 1975. Hun vendte herefter tilbage til Italien.

Den 17. december 1979 anmodede hun INPS om at kunne betale forsikringsbidrag i fortsættelse af de tvungne bidrag, der var betalt i Tyskland. Hendes anmodning blev afslået med den begrundelse, at hun aldrig havde været tilknyttet den sociale sikringsordning i Italien.

4 Efter at C. Baglieri havde anlagt sag mod INPS, fastslog Pretura di Siracusa, at denne institution var forpligtet til at modtage sagsøgerens frivillige bidrag, og tilkendte hende ret til invalidepension. Efter at Tribunale di Siracusa havde stadfæstet denne afgørelse, indankede INPS dommen til Corte Suprema di Cassazione, der har besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende spørgsmål:

»Skal artikel 9, stk. 2, i Rådets forordning (EØF) nr. 1408 af 14. juni 1971, for så vidt som det heri er bestemt, at 'forsikringsperioder, der er tilbagelagt efter enhver anden medlemsstats lovgivning, i fornødent omfang [skal] medregnes, som om det drejede sig om forsikringsperioder, der var tilbagelagt efter den førstnævnte stats lovgivning', fortolkes således, at der kan træffes bestemmelser om, at en arbejdstager skal have adgang til frivillig fortsat forsikring, selv om den pågældende — uden at kunne gøre gældende, at der er tilbagelagt forskellige beskæftigelsesperioder, som kan sammenlægges, i flere medlemsstater, herunder den, hvori anmodningen herom er fremsat — tidligere kun har tilbagelagt én beskæftigelsesperiode som vandrende arbejdstager i en anden medlemsstat og således dér har indbetalt de bidrag til den tvungne forsikringsordning, der er nødvendige for at få adgang til frivilligt at betale bidrag i den stat, hvor anmodningen om fortsat forsikring er fremsat?«

5 Den nationale ret har bemærket, at Domstolen i dom af 27. januar 1981 (sag 70/80, Vigier, Sml. s. 229) allerede har fastslået, at »en socialforsikringsinstitution i en medlemsstat ikke er forpligtet til at medregne forsikringsperioder, der er tilbagelagt efter en anden medlemsstats lovgivning, når den pågældende arbejdstager på intet tidspunkt i den førstnævnte medlemsstat har indbetalt det bidrag, hvorpå egenskaben af forsikret beror i medfør af denne medlemsstats lovgivning«.

6 Suprema Corte di Cassazione har dog fremført to grunde til, at Domstolen på ny behandler dette spørgsmål.

7 For det første bør Domstolen tage hensyn til »de nært forestående frister, som Fællesskabet skal overholde, navnlig afskaffelsen af enhver begrænsning af den frie bevægelighed for arbejdstagere«. I betragtning heraf kan en restriktiv fortolkning af ovennævnte bestemmelse vise sig at stride imod de principper i traktaten, der gælder for arbejdstagernes frie bevægelighed og deres sociale sikring, og som er nødvendige for at sikre opretholdelsen af den retstilstand, der allerede er opnået på Fællesskabets område.

8 For det andet indeholder italiensk lovgivning en særlig tvungen socialsikringsordning for italienske arbejdstagere, der har haft beskæftigelse i et tredjeland og herefter vender tilbage til Italien. Ordningen fastlægger tillige kriterierne for fastsættelsen og indbetalingen af bidragene. Under disse omstændigheder vil en restriktiv fortolkning af artikel 9, stk. 2, i forordning nr. 1408/71 få til følge, at ordningen for disse arbejdstagere ville blive gunstigere end den, der gælder for arbejdstagere, der har haft beskæftigelse i en anden medlemsstat.

9 Hvad nærmere angår hovedsagens faktiske omstændigheder, dens retlige baggrund, retsforhandlingernes forløb samt de skriftlige indlæg for Domstolen henvises til den refererende dommers rapport. Disse omstændigheder omtales derfor kun i det følgende i det omfang, det er nødvendigt for forståelsen af Domstolens argumentation.

10 På grundlag af det ovenfor anførte må det antages, at den nationale ret med sit præjudicielle spørgsmål ønsker oplyst, om

— artikel 9, stk. 2, i forordning nr. 1408/71 fastsætter pligt for en medlemsstat til i sin sociale sikringsordning at optage personer, der har været underlagt en tvun-

gen forsikringsordning i en anden medlemsstat, men ikke opfylder betingelserne for optagelse efter ordningen i den første medlemsstat

— en medlemsstat, der muliggør en sådan optagelse for sine borgere, der har arbejdet i et tredjeland, ifølge fællesskabsretten er forpligtet til at give borgere, der har arbejdet i en anden medlemsstat, samme behandling.

11 Det bemærkes, at artikel 9, stk. 2, i forordning nr. 1408/71 efter fast retspraksis (jf. dom af 18.5.1989, sag 368/87, Hartmann Troiani, Sml. s. 1333, præmis 15) har til formål at sikre ligestilling mellem forsikringsperioder tilbagelagt i forskellige medlemsstater, således at arbejdstagerne har mulighed for at opfylde betingelsen om, at der skal være tilbagelagt en forsikringsperiode af en vis mindstevarighed, når dette efter en medlemsstats lovgivning kræves for at kunne blive tilsluttet en frivillig forsikring eller frivillig fortsat forsikring.

12 Ovennævnte bestemmelse indeholder derimod, som det fremgår af dens ordlyd, ikke regler om de øvrige betingelser, der kan være opstillet i de enkelte medlemsstaters lovgivning for at erhverve en bestemt rettighed, som f.eks. adgangen til at indbetale bidrag til en frivillig forsikring eller en frivillig fortsat forsikring i en medlemsstat (jf. ovennævnte dom i Hartmann Troiani-sagen, præmis 16).

13 Under disse omstændigheder kan den enkelte medlemsstat i sin lovgivning fastsætte vilkårene for retten eller pligten til at blive tilknyttet en socialsikringsordning eller en bestemt gren af en sådan, idet den dog ikke herved må udøve forskelsbehandling mellem sine egne statsborgere og statsborgere fra andre medlemsstater (jf. bl.a. ovennævnte dom i Hartmann Troiani-sagen, præmis 21).

14 De af Corte Suprema di Cassazione påberåbte grunde giver ikke Domstolen anledning til at ændre denne praksis.

15 Ved at påberåbe sig »de nært forestående frister, som Fællesskabet skal overholde«, henviser den nationale ret utvivlsomt til traktatens artikel 8 A om vedtagelse af foranstaltninger, der gradvis skal føre til oprettelsen af det indre marked i løbet af perioden indtil den 31. december 1992. I overensstemmelse med stk. 2 i samme artikel indebærer dette marked et område uden indre grænser med fri bevægelighed for varer, personer, tjenesteydelser og kapital i overensstemmelse med bestemmelserne i traktaten.

16 Denne artikel kan ikke fortolkes således, at den omstændighed, at Rådet ikke inden den 31. december 1992 har vedtaget regler, hvorefter der pålægges medlemsstaterne pligt til at give mulighed for frivillig tilslutning til deres socialsikringsordning for personer, der har været tilsluttet tvungne forsikringsordninger i en anden stat, automatisk indebærer, at der efter udløbet af denne periode består pligt hertil.

17 Som fremført af generaladvokaten i punkt 14 i hans forslag til afgørelse forudsætter en sådan pligt harmonisering af medlemsstaternes lovgivninger på socialsikringsområdet, hvilken harmonisering endnu ikke har fundet sted.

18 For så vidt angår argumentet om den gunstigere behandling, der ifølge italiensk lovgivning gives italienske arbejdstagere, der har haft beskæftigelse i et tredjeland, bemærkes alene, at dette argument ikke kan påvirke fortolkningen af artikel 9, stk. 2, i forordning nr. 1408/71, og at der under alle omstændigheder ikke på fællesskabsrettens nuværende trin eksisterer nogen regel, der er til hinder for, at en medlemsstat indrømmer de af dens borgere, der har haft beskæftigelse i et tredjeland og senere er vendt tilbage til deres hjemland, hvor de ikke længere arbejder, en gunstigere behandling end den, der ydes de af dens borgere, der har haft beskæftigelse i en anden medlemsstat, og som herefter befinder sig i samme situation.

19 Den nationale rets spørgsmål skal derfor besvares således:

— Artikel 9, stk. 2, i forordning nr. 1408/71 forpligter ikke en medlemsstat til i sin socialsikringsordning at optage personer, der har været tilsluttet en tvungen forsikringsordning i en anden medlemsstat, men som ikke opfylder betingelserne for tilslutning efter ordningen i den første medlemsstat.

— En medlemsstat, der tillader en sådan tilslutning for dens arbejdstagere, der har arbejdet i et tredjeland, er ikke ifølge fællesskabsretten forpligtet til at give sine statsborgere, der har arbejdet i en anden medlemsstat, samme behandling.

## Sagens omkostninger

20 De udgifter, der er afholdt af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, som har afgivet indlæg for Domstolen, kan ikke erstattes. Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den nationale ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

kender

DOMSTOLEN

vedrørende det spørgsmål, der er forelagt af Corte Suprema di Cassazione ved kendelse af 12. juli 1991, for ret:

**— Artikel 9, stk. 2, i Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 af 14. juni 1971 om anvendelse af de sociale sikkerhedsordninger på arbejdstagere, selvstændige erhvervsdrivende og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet, som affattet ved Rådets forordning (EØF) nr. 2001/83 af 2. juni 1983, forpligter ikke en medlemsstat til i sin socialsikringsordning at optage**

personer, der har været tilsluttet en tvungen forsikringsordning i en anden medlemsstat, men som ikke opfylder betingelserne for tilslutning efter ordningen i den første medlemsstat.

— En medlemsstat, der tillader en sådan tilslutning for dens arbejdstagere, der har arbejdet i et tredjeland, er ikke ifølge fællesskabsretten forpligtet til at give sine statsborgere, der har arbejdet i en anden medlemsstat, samme behandling.

Due Mancini Moitinho de Almeida Edward

Joliet Schockweiler Grévisse Zuleeg Murray

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 20. oktober 1993.

J.-G. Giraud

Justitssekretær

O. Due

Præsident